

Майсторъ Недю.

Заправи Недю, загради,
Заправи чешма голѣма
Горѣ ми, горѣ въ селото
На широки мегдани —
Моми и булки да ходятъ
За бистра вода студена;
Момци конетѣ да поятъ
И сивокоси волове.
А кога жега припадне,

Съсъ стомнички и котлета
Шатърни внучки да черпятъ
Дѣди и баби стари.
Ала е бѣда станала —
Недю се разболѣ
Отъ бистра, върла ракия,
Отъ тежко вино загорско.
Посърна Недю, пожълтѣ,
Пожълтѣ още почернѣ;
Хлътнаха очи дълбоко,
Гласъ му юнашки прѣсипна.
Легна въ есенъ дъждовна,
Умрѣ въ пролѣтъ гиздава.
Цѣло го село оплака,
Него и клета вдовица
Съ четири дребни дѣчица.
Ала и лошо думаха
За пусто вино, ракия . . .
И днесъ кога мините
Прѣзъ наше село Бѣлица,
Горѣ въ селско равнище
Чешмата ще видите,
Обрасла въ тръне, коприва,
Безъ чучурче и водица,
Безъ коритце и бѣлянки.
Жаль на сърдце ще ви стане
За младъ, левентъ юнака;
„Лека му прѣстъ!“ ще кажите